

XXV. ПІСНЯ АРЕШТАНТСЬКА

Хто любить місяць, я без сонця в'яну,
В тюрмі про волю вже й не нагадаю!
Сиджу й клену свою судьбу погану,
Тих вороженьків, що з-за них страждаю.

До суду кличуть, бач, до протоколу.
Суддя мій лютий, став грозить киями...
«Скажи всю правду, то підеш на волю!»
Я визнав правду — і пішов в кайдани.

Читають декрет. Стали батько й мати,
Плачуть, не сміють і руки подати...
— «Бач, синку, де непослух той доводить!

Господар в путах, в бурій куртці ходить,
В довбанці вбутій, стрижене волосся,
В полі ж пшениця сиплеться з колосся».

20 сент[ября] 1889